

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

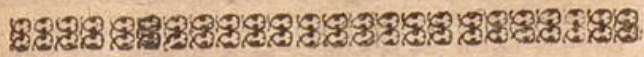
Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§.I. Quid sit, & quotuplex indulgentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

sa anno 1478. sententiam Petri de Osma, qui asser-
bat, non nisi peracta poenitentia confitentes debere ab-
soluti: quam quidem sententiam falsam, scandalo-
sam, & SS. Patrum decretis Apostolicisque constitutio-
nibus contrariam, & haeticam declaravit, cuius Bullae
mentio fit in censura Facultatis Parisiensis dato anno
1644. die 23. Iunii, in qua eandem vt temerariam, & ha-
reticam proscripsit.

APPENDIX.

De Indulgentiis, & Purgatorio.

QVONIAM supra diximus, posse confessarium in-
jungendarum satisfactionum rigorem, minuere oc-
casione Indulgentiarum, poenaque temporales pec-
catis, quoad maculam remissis, debitas, quibus in hac vi-
ta satisfactum minime fuerit, post hanc vitam in Purga-
torio esse luendas, vt vtrumque melius & certius intelli-
gatur, Appendicem hanc de Indulgentijs, & Purgatorio
apposuimus, in qua, quid de vtroque secundum Ca-
tholicae fidei normam sentiendum sit, breuiter expli-
cabitur.

PARAGRAPHUS I.

Quid sit, & quotuplex Indulgentia.

INDVLGENTIAE nomen, secundum communem,
& receptum Ecclesiae usum, significat poenae temporalis
peccato, quoad culpam remisso, debita condonationem,
quae fit ab Ecclesia ex iusta aliqua, & rationabili causa per
applica-

applicationem satisfactionum Christi Domini, ut fide docet, & explicat Bellarm. Lib. 1. de Ind. cap. 1. & 2. Quod ut evidentius fiat, duo nobis hic breuiter demonstrandi sunt.

Primum est, extare in Ecclesia Theaurum quemdam vnde applicanda fidelibus indulgentia proferuntur: quod Theaurus constat in primis ex satisfactionibus ipsius Christi Domini. quarum valor, cum infinitus fuerit (ut dicitur 1. part. tract. 5, constat) quantacunque fiat illarum applicatio, Theaurus ille nunquam exhauriri potest. Constat etiam ex satisfactionibus superabundantibus Sanctorum, quorum aliquos certum est, longe plura peccata esse, quam ob peccata commissa promeriti fuerint (quod de sanctissima Virgine Deipara negare, nemo potest, & de S. Ioanne Baptista, multisque aliis pias factis suadebit) quibus satisfactionibus voluntarie ab illis, & ex perfecta charitate acceptatis vis quaedam inerat, non meritoria, cuius fructum in caelo percipiunt, sed etiam satisfactoria, quam licet ipsis minime necessariam (ut ponimus) aliis tamen maxime utilem, & salutarem esse Ecclesia semper agnouit, ut ex communione Sanctorum, quam in Symbolo profitemur, aliique scripturae sacrae fuse probat Isamb. tract. 1. de Indulg. disp. 1. art. 3. Gamach. disp. vnica de Indulg. cap. 2. vbi etiam ex communi Doctorum sententia variis argumentis ostenditur iustum in hac vita non solum pro suis, sed etiam pro aliorum iusti peccatis, ob charitatis vnionem, Deo satisfacere posse.

Porro has Sanctorum satisfactiones Christi Domini satisfactionibus coniungit Ecclesia non ut vllum harum defectum suppleat, cum perfectissimae sint; neque ut eorumdem valori infinito quidquam superaddat; sed tunc ut ipsius Christi virtutem in sanctis eius veneretur, tum eorum perfectam cum Christo capite vnionem, & membrorum eiusdem capitis in ytraque Ecclesia triumphantium ac militante communione demonstraret.

Secundum est, supradicti Theauri dispensationem Christi

Christo Domino Ecclesie creditam fuisse, vt habetur in extrauag. *Vnigenitus* de pœnit. & remiss. & in Concilio Trid. sess. 25. de Indulg. Et probari potest tum ex illis Christi Domini verbis; S. Matth. 16. *quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cœlis*; quibus potestas generalis & amplissima conceditur vincula quæcumque soluendi, quibus à consecutione salutis homines præpediri possint: tum etiam ex continua & vniuersali praxi Ecclesie, quæ iam inde à tempore Apostolorum, & consequentibus sæculis ad hæc vsque tempora perseverauit. S. Paulus siquidem Indulgentiam Corinthio incestuoso pœniteni concessit ad instantiam aliorum fidelium, qui pro illo intercesserant, vt docent S. Thom. & Theodor. in comment. super cap. 2. Epist. 2. ad Corinth. Similiter Indulgentias ad postulationem martyrum, qui in carceribus ob Christi confessionem detinebantur, pœnitentibus concessas fuisse, constat ex variis testimoniis Tertull. S. Cypr. & aliorum, qui apud Bellarm. cap. 3. referuntur. De earumdem postea Indulgentiarum vsu mentio fit in Concilio Nicœno t. can. 11. Ancyrano can. 5. Laodiceno can. 2. & aliis passim vsque ad Gregoriū magnum, à cuius temporibus vsus indulgentiarum notior, adhuc & frequentior in vniuersa Ecclesia fuit, vt fuse ostendit idem Bellarminus supra.

Ex quibus constat, quàm falsò & temerariè hodierni hæretici Indulgentias ab Ecclesia concedi posse denegent, quorum error vel eo solo nomine præscribi deberet, quòd non alios patronos agnoscat quàm VValdenses, qui primi Indulgentias impugnarunt, vt obseruat idem Bellarm. supra apud quem fusior hæreticorum illorum refutatio, & veritatis nostræ fidei probatio videti potest.

Quæres, quis sit indulgentiarum effectus; seu à quibus pœnis per Indulgentias liberemur. Resp. per concessionem Indulgentiarum nos minimè liberari à pœnis naturalibus, quæ peccatum originale consequuntur, neque etiam à pœnis, ob delicta in foro externo siue Ecclesiastico, siue politico subeundis, sed à pœnis illis temporariis.

libus, quæ ob peccata post baptismum commissa, & quoad culpam remissa debentur in foro interiori diuina iustitiæ, seu (vt loquuntur Theologi) in foro animæ, quæque vel in hac vita, vel post illam in Purgatorio luenda forent, si homo prius moreretur, quàm condignè pro illis offerret satisfactionem: ita vt per Indulgentiarum concessionem à pœnarum illarum reatu liberentur non modò coram Ecclesia, vt olim nonnulli dixerunt quos refellit S. Doctor in 4. disp. 20. q. 1. a. 3. sed etiam verè coram Deo, vt fusè ex eodem S. Doctore & aliis probat idem Bellarm, supra, & post illum Gamach. disp. vltima de Indulg. cap. 5.

Sunt autem variæ, & multiplices Indulgentiæ per varia, & multiplices concessionum forma, & concedentium voluntate. Interdum enim conceduntur Indulgentiæ aliquot dierum, vel annorum, vel quadragenarum; interdum tertia, vel quarta aut alia pars peccatorum per indulgentiam condonatur, aliquando plenaria Indulgentia conceditur; aliquando plenissima & in forma Iubilæi. Et quidem, quando conceditur Indulgentia tot dierum, vel annorum, vel quadragenarum; sensus est, per illam Indulgentiam remittitur pœnæ temporalis, pro peccatis remissis, & quantum culpam deletis, in hac vita aut in altera luenda, quantum redimeretur per pœnitentiam tot diebus, vel annis vel quadragenis secundùm antiquos Ecclesiæ canones imponi solitam, vt explicant Palud. Major, S. Anton. Sot. Suar. & alij, apud Laym. tractat. 7. de Indulg. capite 3. Similiter quando per Indulgentiam condonatur tertia, vel quarta pars peccatorum, nihil aliud significatur, quàm remitti tertiam vel, quartam partem pœnæ illius temporalis pro peccatis luenda. Plenaria verò Indulgentia totam pœnam temporalem peccato quoad culpam remisso debitam tollit: quod similiter facit illa, quæ dicitur plenissima, & in forma Iubilæi, nisi in quantum simulcum Indulgentia facultate aliqua conceduntur ad eligendum confessarium, quod à casu

à casibus quibuslibet, & censuris absoluat, & in votis, aut irregularitatibus dispense, vt fieri solet in iubilais: quæ omnia fufius explicata & probata reperiuntur apud eundem Bellarm. supra cap. 9. vbi monet Indulgentias illas, in quibus mille & plurium annorum remissio conceditur, suspectas & à quæstuarijs confectas nonnullis videri; cum non soleant Pontifices concedere Indulgentias nisi tot annorum, quod solebant pœnitentiæ iniungi; quæ quidem non extendebantur vltra septem, aut decem, aut viginti annos, aut certè ad totam vitam, quæ vltra centum annos prorogari non solet: quanquam Tolet. lib. 6. cap. 23. Indulgentias eiusmodi rectè concedi posse contendit, si per illas intelligatur tantum pœnæ remitti, quantum redimere deberet peccator per pœnitentiã, quæ tot millibus annorum duraret; cuius quidem pœnæ reatum non est creditu difficile à multis incurri, qui (vt scriptura loquitur) *Sibiunt quasi aquam iniquitatem.*

PARAGRAPHUS II.

Quis possit concedere Indulgentias, & quamam cause ad id requirantur.

SVPPONIMVS ex Bellarm. lib. 1. de Indulg. cap. 5. & Suar. disp. 69. de Pœnit. sect. 4. Indulgentiæ concessionem respectu viuorum fieri per modum cuiusdam absolutionis, quæ annexam habet solutionem ex thesauro Ecclesiæ, vt constat ex varijs summorum Pontificum diplomatis, quæ ibidem refert Bellarm. Diximus, (respectu viuorum;) quia si quæstio sit de defunctis in Purgatorio existentibus, Indulgentiæ ipsis applicantur non per modum absolutionis, cum nullam in eos Ecclesia iurisdictionem obtineat; sed tantummodo per modum solutionis seu suffragij; sicut captiuum apud Turcas